

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci

žalobkyně: **GEOLINK Praha, a.s.**, IČO 64949761
sídlem Křesomyslova 284/23, 140 00 Praha 4, Nusle

zastoupená doc. JUDr. Martinem Kopeckým, CSc., advokátem
sídlem Revoluční 1546/24, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo financí ČR**
sídlem Letenská 15, 118 10 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 4. 2017, č.j. MF-8014/2017/3902-3

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 4. 2017, č.j. MF-8014/2017/3902-3, kterým bylo

Shodu s prvopisem potvrzuje Z. L.

zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Generálního ředitelství cel ze dne 20. 1. 2017, č.j. 1064/2017-900000-304.1, o zamítnutí návrhu na povolení obnovy řízení ve věci doměření cla, ke kterému došlo dodatečnými platebními výměry vydanými Celním úřadem Opava dne 16. 1. 2009 pod č.j. 654/2009-096100-021, č.j. 655/2009-096100-021.

2. Žalobkyně v podané žalobě nejprve shrnula, že dne 9. 11. 2016 podala u Celního úřadu pro Moravskoslezský kraj návrh na povolení obnovy řízení ve věci doměření cla, ke kterému došlo dodatečnými platebními výměry vydanými Celním úřadem Opava dne 16. 1. 2009 pod č.j. 652/2009-096100-021, č.j. 653/2009-096100-021, č.j. 654/2009-096100-021, č.j. 655/2009-096100-021. Důvod pro obnovu řízení žalobkyně spatřuje v tom, že na základě rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2016, č.j. 3 Afs 20/2014-42, vyšly najevo nové skutečnosti, které nemohly být bez zavinění žalobkyně uplatněny v řízení již dříve, a mohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí. V řízení před Nejvyšším správním soudem vyšlo najevo, že celní orgány i soudy rozhodující ve věci doměření cla u zboží dovezeného v období červen až září 2008 nepostupovaly správně, když nezjistily správně skutkový stav věci. Tím jsou dány důvody pro povolení obnovy řízení podle § 117 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“).
3. Žalobkyně předně namítala, že k rozhodnutí o povolení obnovy řízení byl v I. stupni věcně a místně příslušný celní úřad pro Moravskoslezský kraj, nikoliv Generální ředitelství cel. Svůj názor žalobkyně opřela o skutečnost, že v původním řízení rozhodovalo v posledním stupni Celní ředitelství Ostrava, které bylo zrušeno zákonem č. 17/2012 Sb., o celní správě České republiky, a to k 1. 1. 2013. Ze zákona však nevyplývá, že by právním nástupcem zrušených celních ředitelství bylo právě Generální ředitelství cel.
4. Žalobkyně dále namítala, že zde byly dány důvody podle § 117 odst. 1 písm. a) a d) daňového řádu, pro které měla být obnova řízení nařízena z moci úřední, přičemž tyto důvody jsou dány právě rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2016, č.j. 3 Afs 20/2014-42.
5. Žalobkyně také namítala, že Generální ředitelství cel posoudilo nesprávně otázku zachování objektivní lhůty pro povolení obnovy řízení, a tím žalobkyni znemožnilo domoci se nápravy rozhodnutí. Žalobkyně se po celou dobu řízení ve věci doměření cla bránila všemi zákonnými prostředky, a to i ve věci sazebního zařazení zboží dovezeného v předmětném období, přičemž na posouzení zařazení předmětného zboží (tzn. na posouzení předběžné otázky) závisela otázka doměření cla, a to zejména za situace, kdy původní závazné informace o sazebním zařazení zboží (dále jen „ZISZ“) byly zrušeny a Celní úřad pro Olomoucký kraj vydal dne 26. 7. 2013 nové ZISZ. Vzhledem k tomu, že řízení ve věci ZISZ byla vedena v souvislosti se stanovením cla, mělo Generální ředitelství cel posuzovat zachování objektivní lhůty pro povolení obnovy řízení také s přihlédnutím k době, po kterou probíhalo řízení o opravných prostředcích ve věci ZISZ. Generální ředitelství cel dále nepřihlédlo ke skutečnosti, že dne 29. 11. 2011 byla podána ústavní stížnost (řízení vedené pod sp. zn. I. ÚS 3546/11),

kteřá byla odmítnuta a rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 2. 5. 2012. Rovněž po tuto dobu tedy došlo k pozastavení prekluzivní lhůty pro povolení obnovy řízení, což mělo Generální ředitelství cel zohlednit. Žalobkyně současně uvedla, že zde není žádný relevantní důvod, pro který by se na danou věc nemělo aplikovat ustanovení § 148 daňového řádu, když nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství (dále jen „celní kodex Společenství“) v čl. 221 odst. 3 upravuje pouze některé důvody pro stavení prekluzivní lhůty. Ustanovení § 148 odst. 4 daňového řádu pak upravuje další důvody pro stavení této lhůty.

6. Žalobkyně závěrem uvedla, že Generální ředitelství cel nepřihlédlo ani k ustanovení § 148 odst. 2 písm. d) daňového řádu, když žalobkyně ve věci podala dne 19. 9. 2013 návrh na povolení obnovy řízení, přičemž tyto návrhy byly zamítnuty a následně přezkoumány Městským soudem v Praze (řízení vedené pod sp. zn. 3 Af 60/2014-31). Rozhodnutí Městského soudu v Praze nabylo právní moci dne 19. 7. 2016. Generální ředitelství cel tedy při posouzení zachování objektivní lhůty pro povolení obnovy řízení nepřihlédlo k tomu, že rozsudek ve věci opravného prostředku byl žalobkyni oznámen v posledních 12 měsících před uplynutím dosavadní lhůty, tudíž se objektivní lhůta podle § 148 odst. 2 písm. d) daňového řádu prodloužila o 1 rok.
7. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě předně uvedl, že se žalobkyně nepřímo domáhá přezkoumání platebních výměrů na clo, kterými celní úřad doměřil žalobkyni dlužný nedoplatek cla při propouštění do volného oběhu žalobkyní dovezené zboží Molybden Metal 99 %. O této problematice již bylo rozhodnuto rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2011, č.j. 1 Afs 20/2011-75, a Krajským soudem v Ostravě pod sp. zn. 22 Ca 277/2009.
8. Žalovaný dále uvedl, že nový právní názor vyjádřený soudem po vydání původního rozhodnutí nelze považovat za novou skutečnost, která by mohla vyvolat obnovu řízení. V této souvislosti žalovaný dále poukázal na skutečnost, že se žalobkyně již v minulosti domáhala obnovy řízení, a to konkrétně v souvislosti s vydáním nových ZISZ, jež mělo mít přímý vliv na vydání dodatečných platebních výměrů. O tomto návrhu bylo rozhodnuto rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 29. 6. 2016, č.j. 3 Af 60/2014-31.
9. K námitce nesprávného výpočtu prekluzivní lhůty žalovaný uvedl, že ustanovení § 1 písm. a) bodu 3 zákona č. 242/2016 Sb., celní zákon, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „celní zákon“) odkazuje na Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 952/2013 ze dne 9. 10. 2013, kterým se stanoví celní kodex Unie (dále jen „celní kodex Unie“), který nahradil Celní kodex Společenství. Hmotněprávní i procesněprávní ustanovení jsou uvedena primárně v celním kodexu Unie a jeho prováděcích nařízeních a jiných přímo použitelných předpisech EU. Národní právní úpravu představuje celní zákon a daňový řád. Celní kodex Unie má vlastní úpravu stavení lhůt, a to konkrétně v čl. 103. Tato právní úprava má jako lex specialis přednost před ustanovením § 148 daňového řádu, který se proto v daném případě nepoužije. Pokud by byla připuštěna aplikace § 148 daňového řádu, znamenalo by to nejednotné a nedůvodné zvýhodnění deklarantů usazených v ČR oproti deklarantům z jiných členských zemí EU.

10. K námitce nepřislušnosti Generálního ředitelství cel žalovaný uvedl, že dne 1. 1. 2013 nabyl účinnosti zákon č. 17/2012 Sb., o Celní správě České republiky, který zrušil dosavadní zákon č. 184/2004 Sb., o Celní správě České republiky. Podle § 81 odst. 1 zákona č. 17/2012 Sb., o Celní správě České republiky, došlo ke zrušení celních ředitelství a celních úřadů a došlo ke zřízení Generálního ředitelství cel a celních úřadů. Tímto dnem tedy došlo ke zrušení třístupňové organizační struktury celních orgánů na strukturu dvoustupňovou, když byl odstraněn střední článek struktury, tedy celní ředitelství. Generální ředitelství cel začalo vykonávat věcnou působnost správního orgánu nejbližší nadřízeného celním úřadům, která dosud náležela celním ředitelstvím, jak vyplývá z § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 17/2012 Sb., o Celní správě České republiky. Pokud tedy v roce 2009 vydal dodatečné platební výměry celní úřad, rozhodovalo by dle předcházející právní úpravy o oprávněm prostředku celní ředitelství. V důsledku jeho zrušení k 1. 1. 2013 bylo oprávněno rozhodnout o povolení obnovy Generálního ředitelství cel tak, aby byl dodržen princip dvoufázovosti.
11. Žalovaný navrhl, aby Městský soud v Praze podanou žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“). V případě, že by soud neshledal důvody pro odmítnutí podané žaloby, navrhl žalovaný, aby Městský soud žalobu pro její nedůvodnost zamítl.
12. Soud projednal věc bez nařízení jednání za situace, kdy žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil, a žalobkyně k výzvě soudu nevyjádřila výslovný nesouhlas s tímto postupem. Má se tedy za to, že žalobkyně s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasí (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).
13. Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem soud zjistil, že žalobkyně podala dne 9. 11. 2016 u Celního úřadu pro Moravskoslezský kraj návrh na povolení obnovy řízení ve věci dodatečných platebních výměrů ze dne 16. 1. 2009, č.j. 654/2009-069100-041 (vydaný na základě celního prohlášení č. 08CZ096100-1011101-0 ze dne 15. 7. 2008), a č.j. 655/2009-069100-041 (vydaný na základě celního prohlášení č. 08CZ096100-1010976-4 ze dne 19. 6. 2008). Návrh na povolení obnovy řízení byl dne 1. 12. 2016 postoupen k rozhodnutí Generálnímu ředitelství cel. Důvodem pro obnovu řízení bylo vydání rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2016, č.j. 3 Afs 20/2014-42, ze kterého vyplývá, že žalobkyně postupovala v roce 2008 správně, když zařadila zboží pod položku č. 8102 97 00. O těchto skutečnostech se žalobkyně dozvěděla dne 5. 8. 2016 doručením rozsudku.
14. Generální ředitelství cel vydalo dne 20. 1. 2017 rozhodnutí č.j. 1064/2017-900000-304.1, kterým návrh na povolení obnovy zamítlo s odůvodněním, že návrh byl podán opožděně, tj. po uplynutí zákonné objektivní lhůty podle § 119 odst. 4 věty první daňového řádu. Generální ředitelství cel ve svém rozhodnutí zejména uvedlo, že základní tříletá prekluzivní lhůta je upravena v čl. 221 odst. 3 celního kodexu Společenství, jakož i v čl. 103 odst. 1 celního kodexu Unie, a činí 3 roky ode dne

vzniku celního dluhu. Ustanovení § 148 daňového řádu se nepoužije. Tato základní lhůta by v daném případě uplynula dne 19. 6. 2011 (v případě celního prohlášení č. 08CZ096100-1010976-4) a dne 15. 7. 2011 (v případě celního prohlášení č. 08CZ096100-1011101-0). V důsledku podaných opravných prostředků však došlo v souladu s čl. 221 odst. 3 celního kodexu Společenství, resp. čl. 103 odst. 3 písm. a) celního kodexu Unie, ke stavení běhu výše uvedené lhůty, a to celkem o 1932 dnů. Konec prekluzivní lhůty u celního prohlášení č. 08CZ096100-1010976-4 připadl na 3. 10. 2016 a u celního prohlášení č. 08CZ096100-1011101-0 na 31. 10. 2016.

15. Proti rozhodnutí Generálního ředitelství cel ze dne 20. 1. 2017, č.j. 1064/2017-900000-304.1, podala žalobkyně odvolání, ve kterém namítala, že zde byly dány důvody, pro které měla být obnova řízení nařízena z moci úřední, neboť byl dne 20. 7. 2016 Nejvyšším správním soudem vydán rozsudek č.j. 3 Afs 20/2014-42, ve kterém Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že celní úřady i soudy rozhodující ve správním soudnictvím postupovaly ve věci sazebního zařazení zboží nesprávně, a že došlo k deficitům při zjišťování skutkového stavu věci celního deliktu v řízení vedeném pod sp. zn. 5 Ca 259/2009. Z citovaného rozsudku dále vyplývá, že problematika přezkumu ZISZ, celního dluhu i celního deliktu spolu souvisí. Tyto skutečnosti nemohla žalobkyně uplatnit dříve, neboť vyšly najevo až v rámci řízení u Nejvyššího správního soudu, a žalobkyně se o nich mohla dozvědět až z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Dále žalobkyně namítala, že Generální ředitelství cel nesprávně posoudilo zachování objektivní lhůty podle § 119 odst. 4 daňového řádu, když jednak nepřihlédlo k tomu, že se žalobkyně bránila ve věci doměření cla všemi zákonnými prostředky, a to jak v řízení ve věci ZISZ, tak v řízení o celním deliktu. Na posouzení ZISZ jakožto předběžné otázky přitom závisela předmětná rozhodnutí o doměření cla, když původní ZISZ, na jejichž základě došlo k doměření cla, byly zrušeny, a Celní úřad pro Olomoucký kraj vydal dne 26. 7. 2013 nové ZISZ č. CZ-99-0684-2013, CZ-99-0685-2013 a CZ-99-0686-2013. Generální ředitelství cel tak mělo zohlednit také řízení o opravných prostředcích u správních orgánů ve věci ZISZ. Dále měla být Generálním ředitelstvím cel zohledněna skutečnost, že žalobkyně podala dne 29. 11. 2011 ústavní stížnost, která byla projednávána pod sp. zn. I. ÚS 3546/11. Ústavní stížnost byla odmítnuta a toto rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 2. 5. 2012. Žalobkyně také uvedla, že zde není žádný důvod, aby se neaplikovalo ustanovení § 148 daňového řádu, když celní kodex Společenství obsahuje v čl. 221 odst. 3 pouze ustanovení týkající se některých důvodů pro stavení lhůty pro sdělení celního dluhu a daňový řád je obecný právní předpis. Generální ředitelství cel tak mělo přihlédnout rovněž k § 148 odst. 2 písm. d) daňového řádu, když žalobkyně podala dne 19. 9. 2013 návrh na povolení obnovy řízení, o kterém bylo rozhodnuto Městským soudem v Praze (rozhodnutí č.j. 3 Af 60/2014-31 v právní moci dne 19. 7. 2016). Rozsudek byl žalobkyni oznámen v posledních 12 měsících před uplynutím dosavadní lhůty.
16. O podaném odvolání rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že hmotněprávní a procesněprávní ustanovení jsou uvedena primárně v celním kodexu Unie (dříve celním kodexu Společenství), případně také v jeho prováděcích nařízeních a dalších přímo použitelných předpisech EU. Národní procesní úprava je představována celním zákonem, avšak pouze v těch částech, kdy nepostačuje subsidiární procesní úprava

daňového řádu, případně také správního řádu. Názor Generálního ředitelství cel ohledně nemožnosti aplikovat ustanovení § 148 daňového řádu je tedy správný, neboť v opačném případě by byli nedůvodně zvýhodňováni deklaranti usazení v ČR oproti deklarantům z jiných členských zemí EU. Dále žalovaný uvedl, že není pochyb o tom, že odvolacím orgánem proti rozhodnutí celního úřadu je Generální ředitelství cel (do 31. 12. 2012 celní ředitelství), resp. rozhodovalo-li by Generální ředitelství cel v I. stupni (do 31. 12. 2012 celní ředitelství), bylo by odvolacím orgánem Ministerstvo financí (do 31. 12. 2012 Generální ředitelství cel). Ochrany se lze dále domáhat prostřednictvím správního soudnictví na základě s.ř.s. Celní kodex Unie, resp. celní kodex Společenství, neupravuje konkrétní opravné prostředky, je proto třeba vycházet z § 108 daňového řádu, který stanoví, že opravnými prostředky jsou odvolání, rozklad a návrh na povolení obnovy řízení. Dozorčím prostředkem je nařízení obnovy řízení a nařízení přezkoumání rozhodnutí. Ústavní soud nelze zařadit mezi orgány, ke kterým lze podat opravný prostředek proti rozhodnutí celních orgánů, a ústavní stížnosti nemohou být prisuzovány důsledky, které s podáním opravného prostředku proti rozhodnutí celních orgánů spojují unijní předpisy. Ustanovení § 148 odst. 4 písm. a) daňového řádu není možné vztahovat na předmětnou věc, neboť toto ustanovení se v dané věci nepoužije. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. I. ÚS 3546/11. Závěrem žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že řízení o vydání ZISZ je podle čl. 33 celního kodexu Unie (obdobně čl. 12 celního kodexu Společenství) samostatným řízením. Předmětem ZISZ není stanovení výše cla, nevyměřuje ani nesděljuje se jí celní dluh, a proto podaný opravný prostředek ve věci ZISZ nemůže mít žádný vliv na běh lhůty pro sdělení celního dluhu ve smyslu čl. 103 celního kodexu Unie, resp. čl. 221 celního kodexu Společenství.

17. Městský soud v Praze se nejprve zabýval otázkou splnění podmínek řízení ve smyslu § 46 odst. 1 písm. a) s.ř.s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže soud o téže věci již rozhodl nebo o téže věci již řízení u soudu probíhá nebo nejsou-li splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn, a nelze proto v řízení pokračovat.
18. Dle názoru žalovaného je zde dána překážka věci rozsouzené (*rei iudicatae*), neboť se žalovaný podanou žalobou nepřímo domáhá přezkoumání platebních výměrů na clo, kterými celní úřad doměřil žalobkyni dlužný nedoplatek cla při propouštění do volného oběhu žalobkyní dovezené zboží Molybden Metal 99 %. O této problematice již bylo rozhodnuto rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2011, č.j. 1 Afs 20/2011-75, a Krajským soudem v Ostravě pod sp. zn. 22 Ca 277/2009. Nadto žalovaný uvedl, že o povolení obnovy řízení již bylo soudem rovněž rozhodnuto, a to konkrétně rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 29. 6. 2016, č.j. 3 Af 60/2014-31.
19. Jak vyplývá z ustálené judikatury (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2011, sp. zn. 2 As 63/2011, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 4. 2016, č.j. 29 Cdo 468/2015), překážka věci rozhodnuté znamená, že o téže věci již soud pravomocně rozhodl. Jinými slovy překážka věci rozsouzené může být založena pouze

tehdy, bylo-li dřívějším rozhodnutím rozhodnuto ve stejné věci. Základní podmínkou tedy je totožnost věci (existence rozhodnutí ve stejné věci), která se v řízení o žalobě proti rozhodnutí (§ 65 a násl. s.ř.s.) odvíjí od totožnosti účastníků řízení a napadeného rozhodnutí (tj. předmětu řízení).

20. V daném případě byla žaloba podána proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 4. 2017, č.j. MF-8014/2017/3902-3, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Generálního ředitelství cel ze dne 20. 1. 2017, č.j. 1064/2017-900000-304.1, kterým byl zamítnut návrh na povolení obnovy řízení. Naproti tomu žaloba podaná u Krajského soudu v Ostravě vedená pod sp. zn. 22 Ca 277/2009, směřovala proti rozhodnutím Celního ředitelství Ostrava ze dne 30. 7. 2009, č.j. 1729-4/2009-140100-21, č.j. 1730-4/2009-140100-21, č.j. 1731-4/2009-140100-21 a č.j. 1732-4/2009-140100-21, kterými bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Celního úřadu Opava ze dne 16. 1. 2009, č.j. 652/2009-096100-021, č.j. 653/2009-096100-021, č.j. 654/2009-096100-021, č.j. 655/2009-096100-021, kterými celní úřad doměřil žalobkyni dlužný nedoplatek cla. Nejvyšší správní soud v navazujícím řízení o kasační stížnosti vedené pod sp. zn. 1 Afs 20/2011 přezkoumával rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 10. 2010, č.j. 22 Ca 277/2009-38. Dále bylo ve věci doměření cla rozhodováno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 29. 6. 2016, č.j. 3 Af 60/2014-31, kdy Městský soud v Praze přezkoumával rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 2. 9. 2014, č.j. MF-43587/2014-3902-4, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Generálního ředitelství cel ze dne 26.2. 2014, č.j. 3078/2014-900000-302, kterým byly zamítnuty návrhy žalobkyně na povolení obnovy řízení ve věci doměření cla.
21. Již z uvedeného je zřejmé, že se žalobkyně v tomto řízení domáhá přezkumu zcela jiného rozhodnutí (rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 27. 4. 2017, č.j. MF-8014/2017/3902-3), než o kterém bylo v minulosti rozhodnuto Krajským soudem v Ostravě pod sp. zn. 22 Ca 277/2009 a Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 1 Afs 20/2011 (rozhodnutí Celního ředitelství Ostrava ze dne 30. 7. 2009, č.j. 1729-4/2009-140100-21, č.j. 1730-4/2009-140100-21, č.j. 1731-4/2009-140100-21 a č.j. 1732-4/2009-140100-21). Rovněž je v této věci přezkoumáváno zcela jiné rozhodnutí, než o kterém bylo rozhodnuto Městským soudem v Praze rozsudkem ze dne 29. 6. 2016, č.j. 3 Af 60/2014-31 (rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 2. 9. 2014, č.j. MF-43587/2014-3902-4). V daném případě proto není naplněna základní podmínka pro odmítnutí podané žaloby z důvodu překážky věci rozhodnuté, a to podmínka totožnosti předmětu řízení. Z tohoto důvodu neshledal Městský soud v Praze naplnění podmínek pro odmítnutí podané žaloby podle § 46 odst. 1 písm. a) s.ř.s.
22. Městský soud v Praze s ohledem na shora uvedené přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
23. Soud se nejprve zabýval námitkou žalobkyně ohledně věcné nepřislušnosti Generálního ředitelství cel k rozhodnutí o povolení obnovy řízení.

24. Podle § 2 odst. 3 písm. a) daňového řádu se daní pro účely tohoto zákona rozumí peněžité plnění, které zákon označuje jako daň, clo nebo poplatek.
25. Podle § 119 odst. 1 daňového řádu obnovu řízení povolí nebo nařídí správce daně, který ve věci rozhodl v posledním stupni, a neshledá-li důvod povolení obnovy, návrh zamítne.
26. Pro posouzení otázky, který správní orgán je věcně příslušný k rozhodnutí o povolení obnovy řízení je tedy třeba nejprve určit správce daně, který ve věci rozhodl v posledním stupni. V daném případě vydal Celní úřad Opava dne 16. 1. 2009 dodatečné platební výměry č.j. 654/2009-096100-021 a č.j. 655/2009-096100-021, proti kterým žalobkyně podala dne 19. 2. 2009 odvolání. O podaných odvoláních rozhodlo Celní ředitelství Ostrava, jako orgán příslušný podle § 4 odst. 5 písm. i) zákona č. 185/2004 Sb., o Celní správě České republiky, a to rozhodnutími ze dne 30. 7. 2009, č.j. 1732-4/2009-140100-21 a č.j. 1731-4/2009-140100-21. Věcně příslušným správním orgánem k rozhodnutí o povolení obnovy řízení by tedy bylo do 31. 12. 2012 Celní ředitelství Ostrava.
27. Avšak dne 1. 1. 2013 nabyl účinnosti zákon č. 17/2012 Sb., o Celní správě České republiky, který nahradil zákon č. 185/2004 Sb., o Celní správě České republiky. Na základě ustanovení § 81 odst. 1 zákona č. 17/2012 Sb., o Celní správě České republiky, došlo ke zrušení celních ředitelství a celních úřadů, které byly nahrazeny celními úřady. Generální ředitelství cel zůstalo zachováno (§ 81 odst. 2 zákona č. 17/2012 Sb., o Celní správě České republiky). Z původně tříступňové soustavy celních orgánů byla tedy po 1. 1. 2013 zachována soustava celních orgánů dvoustupňová, tvořená celními úřady a Generálním ředitelstvím cel. Otázkou, která v této souvislosti vyvstala tak bylo, na který správní orgán přešla působnost Celního ředitelství Ostrava v otázce povolení obnovy řízení.
28. Pro zodpovězení této otázky je třeba vycházet z ustanovení § 4 zákona č. 17/2012 Sb., o Celní správě České republiky, které upravuje věcnou působnost Generálního ředitelství cel, a dále z § 8 a 9 téhož zákona, ve kterých je upravena věcná působnost celních úřadů a vybraných celních úřadů. Konkrétně ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) zákona stanoví, že Generální ředitelství cel vykonává působnost správního orgánu nejbližší nadřízeného celním úřadům. Ustanovení § 8 odst. 1 písm. b) téhož zákona stanoví, že celní úřad vykonává správu cel.
29. Z důvodové zprávy k citovaným ustanovením vyplývá, že v souvislosti s přechodem na dvoustupňovou organizační strukturu bylo především třeba upravit věcnou působnost celních úřadů, které mají napříště vykonávat činnosti, které byly jimi vykonávány dosud. Zároveň však mají plnit některé úkoly spadající do kategorie hlavních procesů, jejichž výkon byl dosud v působnosti celních ředitelství. Co se týče kompetencí Generálního ředitelství cel, pak důvodová zpráva uvádí, že většina kompetencí vychází ze současného zákona o celní správě. V několika případech však bylo upuštěno od výslovného uvádění kompetencí, které vyplývají z jiných ustanovení zákona nebo z jiných zákonů. Generální ředitelství cel plní jak činnosti řídicího, podpůrného a koordinačního charakteru, tak i činnosti správního orgánu. Obecně lze konstatovat, že

Generální ředitelství cel nově již nebude v oblasti správního řízení orgánem první instance. Jednou z hlavních činností uvedených v odstavci 1 je působnost správního orgánu nejbližše nadřízeného celním úřadům, která vyplývá z obecných principů instancnosti řízení podle procesních předpisů.

30. Je to tedy Generální ředitelství cel, které na základě ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 17/2012 Sb., o Celní správě České republiky, vykonává po 1. 1. 2013 působnost správního orgánu nejbližše nadřízeného celním úřadům, a které rozhoduje o věci v posledním stupni. Je rovněž nepochybné, že je to právě Generální ředitelství cel, které v této působnosti nahradilo dosavadní celní ředitelství, neboť pro jiný závěr není zákonný podklad. Opačný závěr by navíc vedl ke zcela absurdní situaci zakládající dvojkolejnost rozhodování o povolení obnovy řízení. Zatímco v řízeních, v nichž bylo vydáno rozhodnutí v posledním stupni celním ředitelstvím, tj. do 31. 12. 2012, by o povolení obnovy řízení rozhodoval celní úřad, naopak v řízeních, v nichž bylo vydáno rozhodnutí v posledním stupni Generálním ředitelstvím cel, tj. po 1. 1. 2013, by o povolení obnovy řízení bylo rozhodováno Generálním ředitelstvím cel. Takovýto závěr je dle názoru soudu třeba zcela odmítnout, a proto námitku žalobkyně soud neshledal důvodnou.
31. Soud se dále zabýval námitkou žalobkyně, že zde byly dány důvody k nařízení obnovy řízení z moci úřední podle § 117 odst. 1 písm. a) a d) daňového řádu, přičemž tyto důvody spatřuje žalobkyně ve vydání rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2016, č.j. 3 Afs 20/2014-42.
32. Podle § 118 odst. 1 daňového řádu řízení ukončené pravomocným rozhodnutím správce daně se obnoví na návrh příjemce rozhodnutí, nebo z moci úřední, jestliže a) vyšly najevo nové skutečnosti nebo důkazy, které nemohly být bez zavinění příjemce rozhodnutí nebo správce daně uplatněny v řízení již dříve a mohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí, b) rozhodnutí bylo učiněno na základě padělaného nebo pozměněného dokladu anebo dokladu obsahujícího nepravdivé údaje, křivé výpovědi svědka nebo nepravdivého znaleckého posudku, c) rozhodnutí bylo dosaženo trestným činem, nebo d) rozhodnutí záviselo na posouzení předběžné otázky a příslušný orgán veřejné moci o ní dodatečně rozhodl jinak způsobem, který má vliv na toto rozhodnutí a jemu předcházející řízení.
33. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 7. 2016, č.j. 3 Afs 20/2014-42, dospěl k závěru, že celní orgány i soudy postupovaly nesprávně, jestliže v řízení o celním deliktu podle § 293 odst. 1 písm. d) zákona č. 13/1993 Sb., celní zákon, ve spojení s čl. 199 odst. 1 celního kodexu Společenství, nepřihlédly k zahraničním ZISZ a zejména podkladům, na jejichž základě byly vydány, tj. technické analýze zboží provedené v Belgii a Nizozemí, na kterou žalobkyně již v rámci sankčního správního řízení i v řízení před soudem setrvala poukazovala. Nejvyšší správní soud proto shledal deficit při zjišťování skutkového stavu věci, které mohly mít za následek nesprávné sazební zařazení předmětného zboží, proto zrušil nejen rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 14. 1. 2014, č.j. 5 Ca 259/2009-67, ale také rozhodnutí Celního ředitelství Praha ze dne 14. 10. 2009, č. j. 16937/09-1701- 21, a současně zavázal celní orgány, aby v novém

řízení zohlednily výsledek řízení o ZISZ a znovu posoudily průkaznost předestřených zahraničních ZISZ, respektive podkladů, na jejichž základě byly vydány.

34. Z citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu je především zřejmé, že žalobkyně dlouhodobě na nesprávné sazební zařazení zboží poukazovala. Již na základě pouhé skutečnosti, že otázka sazebního zařazení zboží byla předmětem opakovaného přezkumu, a to jak v rámci řízení o celním deliktu, tak rovněž v rámci řízení o doměření cla, lze konstatovat, že se nejedná o novou skutečnost odůvodňující povolení obnovy řízení ve smyslu § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu. Naopak žalobkyni byly tyto skutečnosti (rozuměj nesprávné sazební zařazení zboží) dlouhodobě známy a byly rovněž žalobkyní opakovaně v řízení před celními orgány i soudy uváděny. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 7. 2016, č.j. 3 Afs 20/2014-42, tak pouze tyto opakované námitky žalobkyně shledal ve věci celního deliktu důvodnými, a nepřímou tak potvrdil právní názor žalobkyně ve věci sazebního zařazení zboží. Vydání tohoto rozsudku však není možné považovat za novou skutečnost, která by mohla vést k obnově původního řízení, nýbrž je třeba na tento rozsudek nahlížet jako na rozhodnutí, ve kterém Nejvyšší správní soud vyjádřil odlišný právní názor na otázku sazebního zařazení předmětného zboží.
35. V této souvislosti lze také poukázat na konstantní judikaturu správních soudů (např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 10. 2003, č.j. 30 Ca 64/2001, ze dne 2. 1. 2017, č.j. 29 Af 88/2014-71, rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 18. 2. 2015, č.j. 15 Af 375/2012-72), jakož i na doktrínu (Baxa, J., Dráb, O., Kaniová, L., Lavický, P., Schillerová, A., Šimek, K., Žižková, M.: Daňový řád. Komentář, Wolters Kluwer, a.s., Praha, 2011, komentář k § 117), ze které vyplývá, že „*ustanovení daňového řádu týkající se obnovy řízení míří pouze na otázky skutkové nikoli právní. Slouží k nápravě nedostatků ve zjištěném skutkovém stavu, nikoli k nápravě chybného právního hodnocení skutkového stavu. Za novou skutečnost tak nelze považovat jiný výklad právních předpisů, tj. odlišný právní názor*“.
36. Dále lze poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2013, č.j. 7 Afs 90/2013-42, který se zabýval otázkou vydání rozsudku jakožto možného důvodu pro obnovu řízení. Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí dospěl k závěru, že na soudní rozsudky „*je třeba nahlížet nikoliv jako na důkazy (okolnosti osvětluující skutkový stav věci) či nové skutečnosti představující důvod pro povolení obnovy řízení, ale jako na rozhodnutí, jež obsahují úvahy a názory toho kterého soudu na skutkový děj v jimi posuzovaných věcech (na posuzované skutkové okolnosti - důkazy). To znamená, že jde svou povahou výlučně a toliko o právní názor obsahující např. výklad právní normy a hodnocení skutkového stavu té které konkrétní věci. Na tomto jeho charakteru ničeho nemění ani okolnost, že v nyní posuzované věci byl tento názor zaznamenán v listinné podobě - veřejné listině, kterou by formálně bylo možno považovat za důkaz ve smyslu § 31 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků, resp. § 93 daňového řádu. Obnova řízení podle § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu je vázána na existenci nových skutečností nebo důkazů, které nemohly být bez zavinění příjemce rozhodnutí nebo správce daně uplatněny v řízení již dříve a mohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí. Jde tedy o právní skutečnosti nebo důkazy osvětluující skutkový stav věci, která byla pravomocně skončena*“.

37. Z citovaných rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že nově vydaná rozhodnutí soudů, v nichž je vyjádřen jiný právní názor na téže otázku, nemohou být důvodem pro povolení obnovy řízení, neboť se nejedná o novou skutečnost nebo důkaz ve smyslu § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu. Zdejší soud nemá důvod se od shora citované judikatury odchýlit a odkazuje proto v plném rozsahu na citovaná rozhodnutí.
38. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2016, č.j. 3 Afs 20/2014-42, ovšem ani neřešil předběžnou otázku ve smyslu § 117 odst. 1 písm. d) daňového řádu, která by měla vliv na dodatečné platební výměry vydané Celním úřadem Opava dne 16. 1. 2009 pod č.j. 652/2009-096100-021, č.j. 653/2009-096100-021, jak se žalobkyně nesprávně domnívá.
39. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 7. 2016, č.j. 3 Afs 20/2014-42, posoudil otázku ZISZ toliko ve vztahu k rozhodnutí o spáchání celního deliktu podle § 293 odst. 1 písm. d) zákona č. 13/1993 Sb., celní zákon, ve spojení s čl. 199 odst. 1 celního kodexu Společenství, nikoliv v rámci samostatného přezkumu ZISZ. Posouzení, zda byl spáchán celní delikt či nikoliv je však zcela samostatné, na řízení o ZISZ nezávislé, řízení. Jinými slovy Nejvyšší správní soud nerozhodoval ve věci ZISZ, ačkoliv takovéto rozhodnutí není vyloučeno (k tomu např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 6. 2010, čj. 6 Ca 90/2007-35, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2013, č.j. 1 Afs 72/2012-29), nýbrž pouze ve věci celního deliktu. Z tohoto důvodu nemůže být rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2016, č.j. 3 Afs 20/2014-42, novým posouzením předběžné otázky, která má vliv na rozhodnutí ve věci dodatečného vyměření cla a jemu předcházející řízení ve smyslu § 117 odst. 1 písm. d) daňového řádu.
40. Pouze pro úplnost soud doplňuje, že Městský soud v Praze se v rozsudku ze dne 29. 6. 2016, č.j. 3 Af 60/2014-3, zabýval ZISZ v témže řízení (tj. řízení ve věci vydání dodatečných platebních výměrů č.j. 652/2009-096100-021, č.j. 653/2009-096100-021, č.j. 654/2009-096100-021, č.j. 655/2009-096100-021) a jejich závazností pro správce daně. Městský soud v Praze v citovaném rozhodnutí dospěl k závěru, že *„závazná informace o sazebním zařazení zboží je pro správce daně závazná pouze pro zboží, u něhož byly splněny celní formality až po vydání této závazné informace o sazebním zařazení zboží“*. Dále Městský soud v Praze uvedl, že *„[v] posuzovaném případě bylo předmětné zboží dovezeno a celní prohlášení podáno již před vydáním (původních) ZISZ, tedy celní formality byly splněny před vydáním ZISZ, z čehož vyplývá, že správce daně nebyl těmito ZISZ vázán. Z tohoto závěru ale též vyplývá, že ani pozdější změnu ZISZ (ve prospěch žalobce) není správce daně povinen reflektovat tím, že by povolil obnovu řízení, neboť nebyly splněny podmínky pro tuto obnovu stanovené v § 117 odst. 1 písm. d) daňového řádu, jelikož ZISZ nemohla mít za těchto okolností vliv na rozhodnutí ve věci samé (ve věci zařazení zboží do příslušné podkategorie, resp. na vydání dodatečných platebních výměrů)“*.
41. Z těchto důvodů dospěl soud k závěru, že nemůže být posouzení ZISZ tak, jak je uvedeno v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2016, č.j. 3 Afs 20/2014-42, důvodem obnovy řízení podle § 117 odst. 1 písm. d) daňového řádu.

42. Soud tedy na základě všeho, co bylo shora uvedeno dospěl k závěru, že Generální ředitelství cel nepochybně, nezahájilo-li řízení o povolení obnovy řízení z moci úřední poté, co bylo vydáno rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2016, č.j. 3 Afs 20/2014-42, neboť důvody pro obnovu řízení z moci úřední nebyly dány.
43. Soud se dále zabýval námitkou žalobkyně ohledně nesprávného posouzení běhu prekluzivní objektivní lhůty pro podání návrhu na povolení obnovy řízení, a to zejména s ohledem na tvrzení žalobkyně, že žalovaný měl při posouzení běhu lhůty zohlednit jednak ústavní stížnost podanou dne 29. 11. 2011 (řízení vedené pod sp. zn. I. ÚS 3546/11), jakož i skutečnost, že žalobkyně se bránila v průběhu řízení všemi možnými prostředky včetně řízení ve věci ZISZ a celního deliktu.
44. Předně je třeba uvést, že v řízení o obnově řízení správní orgán rozhoduje a podmínky pro její přípustnost, čítaje v to i zachování objektivní lhůty pro její povolení, posuzuje podle právního stavu ke dni vydání rozhodnutí o povolení (nařízení), resp. nepovolení obnovy, nebudou-li hlediska vyplývající zejména z principů ochrany nabytých práv, právní jistoty či z povahy cla jakožto jednostranné veřejnoprávní dávky přikazovat jiný postup (k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2007, č.j. 1 Afs 117/2006-64, ze dne 30. 8. 2007, č.j. 2 Afs 51/2006-69, ze dne 27. 11. 2007, č.j. 8 Afs 37/2006-126). V daném případě ke dni 27. 4. 2017.
45. Podle § 3 odst. 1 zákona č. 242/2016 Sb., celní zákon (dále jen „celní zákon“), při výkonu působnosti podle tohoto zákona se postupuje podle daňového řádu, nestanoví-li přímo použitelný předpis Evropské unie¹⁾ nebo tento zákon jinak. Přímo použitelným předpisem Evropské unie, na který odkazuje poznámka pod čarou je v tomto případě nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 952/2013 ze dne 9. října 2013, kterým se stanoví celní kodex Unie (přepracované znění), který s účinností od 30. 10. 2013 nahradil nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství.
46. Podle § 2 odst. 3 písm. a) daňového řádu se daní pro účely tohoto zákona rozumí peněžité plnění, které zákon označuje jako daň, clo nebo poplatek.
47. Podle § 117 odst. 1 daňového řádu řízení ukončené pravomocným rozhodnutím správce daně se obnoví na návrh příjemce rozhodnutí, nebo z moci úřední, jestliže a) vyšly najevo nové skutečnosti nebo důkazy, které nemohly být bez zavinění příjemce rozhodnutí nebo správce daně uplatněny v řízení již dříve a mohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí, b) rozhodnutí bylo učiněno na základě padělaného nebo pozměněného dokladu anebo dokladu obsahujícího nepravdivé údaje, křivé výpovědi svědka nebo nepravdivého znaleckého posudku, c) rozhodnutí bylo dosaženo trestným činem, nebo d) rozhodnutí záviselo na posouzení předběžné otázky a příslušný orgán veřejné moci o ní dodatečně rozhodl jinak způsobem, který má vliv na toto rozhodnutí a jemu předcházející řízení.
48. Podle § 118 odst. 2 daňového řádu návrh na povolení obnovy řízení lze podat do 6 měsíců ode dne, kdy se navrhovatel dozvěděl o důvodech obnovy řízení.

49. Podle § 119 odst. 4 daňového řádu obnovu nalézacího řízení lze povolit nebo nařídít, pokud neuplynula lhůta pro stanovení daně. Obnovu řízení při placení daní lze povolit nebo nařídít, pokud neuplynula lhůta pro placení daně. V ostatních případech lze obnovu řízení povolit nebo nařídít do 3 let ode dne právní moci rozhodnutí ukončujícího toto řízení.
50. Daňový řád tedy rozlišuje subjektivní a objektivní lhůtu pro přípustnost obnovy řízení. Objektivní lhůtu váže daňový řád na lhůtu, ve které lze stanovit daň (v daném případě clo). Lhůta pro stanovení cla však není upravena daňovým řádem, nýbrž celním kodexem Unie v jeho čl. 103, který se na základě § 3 odst. 1 celního zákona použije přednostně. Podle čl. 103 celního kodexu Unie činí lhůta pro stanovení cla 3 roky ode dne vzniku celního dluhu. Tato lhůta se podle čl. 103 bodu 2 celního kodexu Unie prodlouží na nejméně pět a nejvýše deset let v souladu s vnitrostátním právem, pokud celní dluh vznikl v důsledku činu, který v době, kdy byl spáchán, mohl být důvodem pro zahájení trestního řízení. Maximální délka lhůty pro stanovení daně činí podle § 23 celního zákona 10 let ode dne vzniku celního dluhu.
51. Čl. 103 bod 3 celního kodexu Unie dále stanoví, že uvedené lhůty se pozastaví, pokud:
- a) je podán opravný prostředek v souladu s článkem 44; pozastavení se uplatní ode dne, kdy byl opravný prostředek podán, a po dobu trvání řízení o tomto opravném prostředku; nebo
 - b) celní orgány dlužníkovi v souladu s čl. 22 odst. 6 sdělily důvody, na jejichž základě hodlají oznámit celní dluh; pozastavení se uplatní ode dne tohoto sdělení a až do uplynutí lhůty, během níž je dlužníkovi umožněno vyjádřit svůj názor. Je-li povinnost zaplatit clo obnovena podle čl. 116 odst. 7, považují se lhůty uvedené v odstavcích 1 a 2 za pozastavené ode dne podání žádosti o vrácení či prominutí cla v souladu s článkem 121 do dne, kdy bylo učiněno rozhodnutí o vrácení nebo prominutí cla.
52. Lhůta pro stanovení cla se tedy staví (neběží) v souladu s čl. 103 bodu 3 celního kodexu Unie zejména v případě, kdy je podán opravný prostředek v souladu s čl. 44 celního kodexu Unie, dle kterého má každá osoba právo podat opravný prostředek proti jakémukoli rozhodnutí celních orgánů v rámci celních předpisů, jež se jí přímo a osobně dotýká. Právo na podání opravného prostředku má rovněž každá osoba, která požádala celní orgány o rozhodnutí a ve lhůtách uvedených v čl. 22 odst. 3 neobdržela rozhodnutí o své žádosti. Bod 2 čl. 44 celního kodexu Unie dále stanoví, že opravný prostředek lze podat nejméně ve dvou stupních: a) nejdříve u celních orgánů, u soudního orgánu nebo u jiných orgánů určených k tomuto účelu členskými státy; b) následně u vyššího nezávislého orgánu, jímž může být v souladu s platnými předpisy členských států soudní orgán nebo rovnocenný zvláštní orgán. V bodě 3 se stanoví, že opravný prostředek se podává ve členském státě, v němž bylo rozhodnutí přijato nebo o ně bylo požádáno. Bod 4 ukládá členským státům povinnost zajistit, aby řízení o opravném prostředku umožnilo rychlé potvrzení nebo opravu rozhodnutí celních orgánů.
53. Český právní řád dává v souladu s čl. 44 celního kodexu Unie dotčeným osobám možnost bránit se v průběhu celního řízení proti vydanému rozhodnutí podáním opravných prostředků. Jednotlivé opravné prostředky jsou jednak upraveny v § 108

odst. 1 daňového řádu, který stanoví, že rozhodnutí vydané při správě daní (v daném případě cla) lze přezkoumat na základě a) řádného opravného prostředku, kterým je odvolání nebo rozklad, b) mimořádného opravného prostředku, kterým je návrh na povolení obnovy řízení, nebo c) dozorčího prostředku, kterým je nařízení obnovy řízení a nařízení přezkoumání rozhodnutí. Dále je možné bránit se proti vydanému rozhodnutí v celním řízení podáním správní žaloby podle § 65 a násl. s.ř.s., jakož i následně podáním kasační stížnosti u Nejvyššího správního soudu podle § 102 a násl. s.ř.s. Tím jsou opravné prostředky, které zmiňuje čl. 44 bod 2 celního kodexu Unie vyčerpány.

54. Ústavní stížnost, jak se žalobkyně nesprávně domnívá, není opravným prostředkem ve smyslu čl. 44 bodu 2 celního kodexu Unie. Uvedený závěr vyplývá zejména z čl. 91 odst. 1 věty první ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky (dále jen „Ústava ČR“), který vymezuje soustavu soudů v České republice a stanoví, že soustavu soudů tvoří Nejvyšší soud, Nejvyšší správní soud, vrchní, krajské a okresní soudy. Ústavní soud je dle čl. 83 Ústavy ČR soudním orgánem ochrany ústavnosti. Již z uvedeného je zřejmé, že Ústavní soud není součástí soudní soustavy soudů v České republice a není nadán pravomocí přezkumu rozhodnutí v rámci běžné soudní soustavy, nýbrž mu toliko náleží pravomoc v rámci ochrany ústavnosti. Sám Ústavní soud ve svých rozhodnutích (např. náleze ze dne 1. 2. 1994, sp. zn. III. ÚS 23/93, publikovaný ve Sb.n.u.US 1/1994) opakovaně zdůrazňuje, že „není oprávněn zasahovat do jurisdikční činnosti obecných soudů, není vrcholem jejich soustavy (čl. 81, čl. 90 ústav. zákona č. 1/1993 Sb.) a již proto nemůže na sebe atrahovat právo přezkumného dohledu nad jejich činností, to ovšem jen potud, pokud tyto soudy ve své činnosti postupují ve shodě s obsahem hlavy páté Listiny základních práv a svobod (čl. 83 ústav. zákona č. 1/1993 Sb.)“. Ústavní soud dále ve svých rozhodnutích uvádí, že „je soudním orgánem ochrany ústavnosti (čl. 83 Ústavy), který stojí mimo soustavu obecných soudů (čl. 91 odst. 1 Ústavy). I Ústavní soud proto musí respektovat ústavní roli nejvyšších instancí obecného soudnictví, jak ji předpokládá čl. 91 odst. 1 Ústavy. Vzhledem k tomu jej nelze, vykonává-li svoji pravomoc tak, že ve smyslu čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy rozhoduje o ústavní stížnosti proti tvrzenému neústavnímu pravomocnému soudnímu rozhodnutí, považovat za další, "superrevizní" instanci v systému obecné justice, oprávněnou přezkoumávat věcnou správnost (zákonost) soudních rozhodnutí a svým vlastním rozhodováním (byť i nepřímou) nabrazovat činnost obecných soudů. Jeho úkolem je "toliko" přezkoumat ústavnost soudních rozhodnutí, jakož i řízení, které jejich vydání předcházelo“. (srov. náleze III. ÚS 3725/13).
55. Ze shora uvedeného tedy jednoznačně vyplývá, že žalovaný postupoval zcela správně a v souladu s právními předpisy, když do doby, po kterou mělo v daném případě dojít ke stavení běhu prekluzivní lhůty pro podání návrhu na obnovu řízení dle čl. 103 celního kodexu Unie, nezapočetl dobu, po kterou probíhalo řízení před Ústavním soudem o ústavní stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 9. 2011, č.j. 22 Af 86/2011-106, a rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2011, č.j. 1 Afs 20/2011-74, neboť podání ústavní stížnosti není a nemůže být opravným prostředkem, na který pamatuje čl. 44 odst. 2 celního kodexu Unie.
56. Soud se dále zabýval otázkou, zda podané opravné prostředky proti rozhodnutí, kterým se vydává ZISZ, jakož i podané opravné prostředky v rámci řízení o celním

deliktu, mohly vést v daném případě ke stavení běhu objektivní lhůty pro podání návrhu na obnovu řízení či nikoliv.

57. Předně je třeba uvést, že vydání ZISZ je upraveno v čl. 33 celního kodexu Unie, ze kterého vyplývá, že závazná informace je vydávána celními orgány na základě žádosti, a to v rámci samostatného správního řízení. Výsledkem tohoto řízení je vydání rozhodnutí – závazné informace o sazebním zařazení zboží, které je rozhodnutím ve smyslu § 65 s.ř.s. a je tedy samostatně přezkoumatelné správním soudem na základě podané správní žaloby, ale současně není rozhodnutím předběžné povahy podle § 70 písm. b) s.ř.s. (k tomu shodně rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 6. 2010, č.j. 6 Ca 90/2007-35, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2013, č.j. 1 Afs 72/2012-29). Dále soud odkazuje na shora citované závěry Městského soudu v Praze vyjádřené v rozsudku ze dne 29. 6. 2016, č.j. 3 Af 60/2014-3, v nichž se Městský soud v Praze zabýval ZISZ a jejich závazností pro správce daně.
58. Z uvedeného vyplývá nejen to, že ZISZ není rozhodnutím předběžné povahy podle § 70 písm. b) s.ř.s., ale v daném případě nebyla ani pro správce daně závazná, neboť byla vydána až poté, co si správce daně s ohledem na dosud neexistující ZISZ utvořil vlastní úsudek o tom, do které kategorie či podkategorie zboží zařadí. Vzhledem k tomu, že vydání ZISZ bezprostředně nesouviselo s řízením ve věci dodatečného vyměření cla, nemohly mít jakékoliv podané opravné prostředky v této věci vliv na běh lhůty pro stanovení cla podle čl. 103 celního kodexu Unie. V důsledku toho podané opravné prostředky ve věci ZISZ nemohly mít ani žádný vliv na běh lhůty pro obnovu řízení.
59. Obdobně zdejší soud nahlížel na opravné prostředky, které žalobkyně podala v souvislosti s řízením o celním deliktu podle § 293 odst. 1 písm. d) zákona č. 13/1993 Sb., celní zákon, ve spojení s čl. 199 odst. 1 celního kodexu Společenství. Řízení o celním deliktu je zcela samostatným řízením, nezávislým na řízení o stanovení cla. Z tohoto důvodu ani nemohlo být toto řízení, jakož i v něm podané opravné prostředky, důvodem pro stavení lhůty pro stanovení cla ve smyslu čl. 103 celního kodexu Unie a s tím související objektivní lhůty pro obnovu řízení.
60. Ze shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žalovaný, jakož i Generální ředitelství cel posoudilo běh objektivní lhůty pro obnovu řízení správně, a to jak po stránce skutkové, tak právní, a námitku žalobkyně proto neshledal důvodnou.
61. Závěrem se soud zabýval námitkou žalobkyně ohledně možné aplikovatelnosti ustanovení § 148 daňového řádu na běh prekluzivní lhůty pro obnovu řízení.
62. Právní úprava běhu lhůty pro stanovení cla je upravena v čl. 103 celního kodexu Unie, které je nařízením, a jedná se tedy o obecně závazný akt normativní povahy s přímým účinkem, který má přednost před národní právní úpravou, jak ostatně vyplývá rovněž ze shora citovaného ustanovení § 3 odst. 1 celního zákona. Vzhledem k tomu, že celní kodex Unie obsahuje komplexní právní úpravu lhůty pro stanovení cla, která je rozhodná rovněž pro běh objektivní lhůty pro obnovu řízení, je bez dalšího vyloučeno, aby se na daný případ aplikovalo ustanovení § 148 daňového řádu, které upravuje běh

lhůty pro stanovení daně odchylně. Uvedený závěr vyplývá rovněž z důvodové zprávy k § 23 celního zákona, která výslovně uvádí, že ustanovení § 148 daňového řádu se v daném případě nepoužije, neboť čl. 103 celního kodexu Unie je ve vztahu k § 148 daňového řádu *lex specialis*. Je proto vyloučeno, aby celní orgán v rámci stanovení cla (v daném případě posouzení běhu lhůty pro obnovu řízení) postupoval dle § 148 daňového řádu.

63. Ze shora uvedeného tedy vyplývá, že postupem žalovaného či Generálního ředitelství cel při rozhodování o návrhu na povolení obnovy řízení nedošlo k porušení ustanovení § 148 odst. 2 písm. d) daňového řádu, neboť tento procesní právní předpis, resp. celé jeho ustanovení § 148, se na daný případ nepoužije. Soud proto také tuto námitku žalobkyně neshledal důvodnou.
64. Městský soud v Praze s ohledem na shora uvedené důvody dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
65. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní orgán, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 SŘS a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 17. prosinec 2018

JUDr. Hana Veberová v.r.
předsedkyně senátu